Sed jen, ni supozu,
ke rabas vi — kiom?
grajneton tritikan
de kred' mia nure,
mi tiam ekkrius,
ekhurlus terure
pro granda doloro,
samkiel pantero
vundita en koro.

Ja kio do restus
de mi post la rabo?
Rabita, mi estus
ja nur mizerulo.
Kaj eĉ pli klare,
kaj eĉ pli vere —
uj post la rabo
fari os mi nulo.

Eble vi volas
ĝin neniigi,
ĝin — mian kredon
pri tagoj feliĉaj,
ĝin — mian kredon,
ke morgaŭ fariĝos